

[Henning Rasmussen]

melige og unødvendige stigninger i kommuneskatterne til næste år, skattestigninger, der skyldes, at nogle vrangvillige folkevalgte i vores byråd og amtsråd ikke vil forstå, at der skal holdes igen, men i stedet bare frådser med pengene. Derfor, siger regeringen, tvinges den til et indgreb, der forbyder ethvert byråd og ethvert amtsråd at sætte skatterne op, uanset hvorfor udgifterne stiger, og uanset hvor meget de stiger.

Og så fralægger regeringen sig ethvert medansvar, hvis indgrebet betyder nedskæringer på sygehusene, på skoler, på daginstitutioner, på plejehjem, i hjemmepleje og døgnpleje, og den fralægger sig ethvert ansvar, hvis kommune og amtskommune tvinges til at kræve flere penge hos borgerne i form af højere betalinger på en lang række områder for overhovedet at få udgifterne finansieret.

Men det er jo ikke sandheden, regeringen fortæller. Sandheden er jo, at et skattestop, som det er foreslået, gør det umuligt for mange, mange kommuner og amtskommuner at undgå nedskæringer i 1988. De kan simpelt hen ikke betale de nødvendige kommunale udgifter ud af de tilladte skatteindtægter. Vi vil derfor se en række nedskæringer og mange udskydelser af nødvendige forbedringer. Vi vil se ventelisterne på pladser i vuggestuer, i børnehaver og fritidshjem vokse. Vi vil se flere ældre, der skal blive for længe på sygehusene, fordi kommunen ikke kan tage sig af dem. Vi vil se ventetiderne på operationer bliver længere end i dag og vore veje blive mere forsømte. Vi vil se, at miljøinvesteringer ikke kan gennemføres.

Dette er egentlig citater af de kommunale organisationers argumentation.

Indgrebet er langt hårdere i sin virkning end noget andet indgreb, vi har set tidligere. Regeringen vil nægte de kommunale råd de penge, der skal til. De må heller ikke låne dem, undtagen i helt specielle tilfælde og da efter ansøgning til indenrigsministeren. Han skal så være overbyråd eller overamtsråd og bestemme i hvert enkelt tilfælde, hvor meget man lokalt må købe eller investere, f.eks. på sygehusområdet.

Det er også indenrigsministeren, der amt for amt og kommune for kommune suverænt bestemmer, om det pågældende råd undtagelsesvis må få lov til at forhøje skatten eller grundskylden med 1 promille eller 2. Han vil

også få lov til at bestemme, om man eksempelvis i Holmsland, i Svendborg eller i Søllerød må have lov til at regne med en stigning på f.eks. 12 pct. i indtægterne hos skatteyderne i 1988 i forhold til 1987, eller om man skal nøjes med de højst 10 pct., som lovforslaget bestemmer er den øverste grænse for, hvad skatteyderne i en kommune må tjene mere end året før.

Det er centralstyring, så det batter. Al magt til ministeren. Han alene vide, hvad der er rigtigt i hele landet! Det står i skærende modsætning til al den forlorne snak, vi normalt hører fra regeringens og især fra indenrigsministerens parti om det lokale selvstyre, om decentralisering, om det nære samfund – alt det, vi efterhånden må kalde tomt præk.

Indenrigsministeren taler i bemærkningerne til det ene af lovforslagene meget om, at kommunerne og amtskommunerne ikke overholder aftalen af maj 1986 med regeringen om de kommunale udgifter i 1987, og om, at man også i 1988 vil sprænge rammerne. Ministeren mener, at overskridelsen for 1987 vil blive et par milliarder kroner, og at der også bliver en overskridelse i 1988. Det er det, der er hovedbegrundelsen for indgrebet. Men begrundelsen holder ikke, for ministeren ser i sine beregninger helt væk fra, at den aftalte ramme skal sættes op, hvis der er kommet nye kommunale udgifter, siden aftalen blev indgået for et år siden, og det er der i høj grad.

De kommunale organisationer har i dag sendt os nogle skrivelser, der dokumenterer en række stigninger i udgifterne. Jeg nævner kun nogle af dem: udgifter til at fjerne asbest fra skoler og andre institutioner, udgifter til afskaffelse af karensgaden, udgifter til den forkortede arbejdstid, til stigende indlæggelsestid på sygehusene, stigende udgifter til flygtninge, stigende udgifter til medicin og lægebesøg og stigende udgifter i anledning af langt større krav om bedre miljø.

Der har været meget langstrakte forhandlinger med de kommunale organisationer, uden at der er opnået enighed. Vi synes, at regeringen for lang tid siden skulle have indrømmet, at de kommunale beregninger stort set er rigtige, og derfor burde have forhøjet rammerne for 1987 svarende til det. Så ville størsteparten af den påståede overskridelse forsvinde både i 1987 og i 1988, men så ville altså også den væsentligste begrundelse for